

Karácsony, ünnepi, 2011.

Bevezetés

Karácsony oly nagy ünnepe a kereszténységnek, hogy e nap három misét mondhat a pap, éjféli, pásztor és ünnepi misét. Mi most az ünnepi misét.

Ebben halljuk majd az evangélista eme szavait. Övéi közé jött, de övéi nem fogadták be őt. Mi befogadjuk? Mert ha igen, akkor hatalmat ad nekünk is, mint minden őt befogadónak, hogy Isten fiai legyünk. Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te Dávid házából származó szabadító vagy. Uram irgalmazz.

Urunk Jézus Krisztus, Te kinyilatkoztattad nekünk Isten szeretetét. Krisztus kegyelmezz.

Urunk Jézus Krisztus, Te a békédet ajándékozod nekünk. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Karácsonykor, a szentestén, családi körben meghatódottan álljuk körül a feldíszített karácsonyfát. A gyermekek tágra nyílt ragyogó szeméből az ég fénye sugárzik felénk: Kiosztjuk a díszes külsőbe burkolt; ajándékokat. Talán még egy-két karácsonyi éneket is elénekelünk, vagy kazettáról meghallgatunk. Ünnepi vacsora keretében otthon töltjük a Szentestét. Talán eszünkbe jutnak a szélrózsa minden irányában élő rokonaink, testvéreink és jó barátaink is. Úgy érezzük, úgy gondoljuk, hogy ezzel még nincs vé-

ge. Ha él még bennünk a keresztény hitnek egy szikrája, akkor legalább ilyenkor, karácsonykor illendőnek tartjuk, hogy a templomba is eljőjünk.

Nehéz lenne pontosan meghatározni, hogy karácsonykor, ki miért jön el a templomba. Sok ebben az irracionális elem. Sokan talán azért, hogy lelkük megfürödjék karácsony hangulatában, gyönyörködjenek a gyertyafényes fenyőfákban, hogy felidéződjenek gyermekkoruk boldog karácsonyai. -S vannak, akik azért, hogy részesedjenek az első karácsony felfoghatatlan nagy ajándékából.

Sokkal könnyebb annak a helyzete, aki az Ige szolgájaként folytatja az angyalok küldetését és ma is hirdeti: "Ne féljete! Nagy örömet hirdetek nektek. Ma született Megváltótok! Krisztus az Úr!"

Minden buzgó hívőnek és lelkipásztornak jóleső érzés belépni a teltebb templomba, és itt látni a hűséges hívőket, akik kisdéd nyájként hétről-hétre összegyűlnek e templomba. De öröm látni azokat is, akik az év folyamán más alkalmakkor nem láthatók templomunkban a hívők között. De ilyenkor újraéled lelkükben a pislákoló hit, s eljönnek e templomba együtt ünnepelni a karácsonyt.

Öröm és béke tölti be a szívünket, mikor halljuk a karácsonyi örömhírt. Már csak azért is ' mert olyan sok rossz hírt hallunk mindenfelől. Menynyi rossz -hírt sugároz a rádió, a televízió. Az újságok híryanagát szinte naponta gyászkeretbe foglalhatnánk. Az illetékesek ezt válaszolják erre: ez van, ez történik, ezt kell közölnünk. Sokan nem értünk egyet ezzel a vá-

lasszal. Nem igaz, hogy a földön csak ez van, hogy csupa rossz történik. Sokkalta több jó történik, mint rossz. Úgy tűnik, egyesek a rossz hírek túlzott hangoztatásával meg akarják ingatni azok hitét, akik hisznek a rossz legyőzhetőségében, hisznek a jó győzelmében.

Karácsonykor maga az Úr Isten kiált e világban, a sötétben élő népek fülébe. Meghív minden rádióst, tévést, újságíró: Jöjjetek Betlehembe, és itt szerezzétek be a híranyagotokat! Ti még a legnagyobb örömhírt sem közlitek e világgal. Ha közlitek is, igaz tartalmától megfosztva közlitek, az igazi tartalmat elhallgatjátok!

Karácsony végre nem fenyőfa-ünnepe! De nemcsak az ajándékozás ünnepe és nemcsak a szeretet-ünnepe! Az is! A karácsony, függetlenül a közvélemény-kutatások eredményétől, mindig a mi Urunk Jézus Krisztus születésének az ünnepe-volt és az is marad örökre!

Hogy Krisztus történeti személy, hála Istennek, ma már senki sem tagadja. De mi keresztények ennél többet hiszünk és vallunk róla. Mi hisszük a Jánosi prólógot, hogy "Kezdetben volt az Ige. És az Ige Istennél volt. S Isten volt az Ige." És azt, hogy „Az Ige testté lett”: a Szent Szűz méhében és kicsi gyermekként jött e világba, a világ egyik eldugott sarkában és zugában: Betlehemben!

Sokan a hírközlők közül ezt, a karácsonyi hírt hihetetlennek tartják, és meg se próbálkoznak azzal, hogy ezt közöljék a világgal. Ám az Úr Isten öröklétű fiát, Jézus Krisztust nem lehet agyonhallgatni. Az agyonhallga-

tás ellenére is itt van közöttünk, velünk van, ezerszer dicsőbben, mint amikor a miénkhez hasonló testben e földet taposta! És egyre hangosabban hangzik figyelmeztetése a Mammon imadásának korában is: "Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkének kárát vallja?"

Mit ér a szórakoztató ipar ránk zúduló áradata, a manipulált információk felfoghatatlan özöne? Mit ér a minden képzeletet felülmúló hűper technikánk? Ha az értelem diadalmas lépteit sötét árnyak kísérik? Mit használ a technikai haladás, ha közben egyre inkább eldurvul, s brutális lesz az élet? Mit ér minden felfedezése a tudománynak, ha a szívről, a szeretetről megfélekedünk? Ha fásult közönnyel vesszük tudomásul, hogy csak a Fővárosban tízezreknek nincs hajlékuk, de még elegendő melegedő helyük sem? Hogy bevallottan is, jó néhányan fagytak meg már ezen a télen? Hogy karácsonyi ünnepi ebédük egy tál meleg étel és 2 db kifli?

Nem lehet szebb, s jobb világot építeni, ha kihagyjuk belőle a szeretetet, a jóságot és az irgalmat?

Az Úr Jézus azért is választhatta első szálláshelyéül a szegényes betlehemi barlangot, hogy ennek a barlangnak a szájával kiáltssa e világ felé: a szív, a szeretet teszi otthonunkká a földet, s békéssé és boldoggá a családi otthonokat, s megváltottá önön korlátaitól, béklyóitól, gyarlóságaitól és bűneitől az embert. Ebből a szeretetből adjon nekünk karácsony ünnepen minél többet a betlehemi Kisdéd!

Amen

F. F.